

Ἐν ὄσῳ ἔζη, εἰς αὐτὸν παρακατέθετον τὰς κλεῖς τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου ἐφυλάττοντο ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τὸν ἐτίμησαν διὰ ψήφισματος ὡς εὐεργέτην τῆς πόλεως μὲ χρυσοῦν στέφανον καὶ μὲ δημόσιον τάφον εἰς τὸν Κεραμικὸν, ὅπου ἐθάπτοντο οἱ ἔνδοξοι πολῖται.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΘΗΚΟΣ (μαϊμού.)

Οἱ πίθηκοι εἶναι παράξενοι γελοιογραφία ἀνθρώπων — τινὲς μάλιστα σήμερον δοξάζουν καὶ διδάσκουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸν πίθηκον!

Ὁ σκοπὸς μου ἐναυθὰ δὲν εἶναι νὰ σᾶς ἀποδείξω, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι εἰς τὸν δὲν εἰσθε ἀπόγονοι τῶν πιθήκων, ἀλλὰ νὰ σᾶς εἶπω κάτι τι περὶ τῶν περιέργων τούτων ζώων.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστάνει πίθηκον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Ἐνῶ ὁ κύριός του ἐνησχολεῖτο νὰ τῷ ἐτοιμάσῃ κάτι τι νὰ φάγῃ, ὁ καλὸς σου ὁ πίθηκος ἤρπεν ἐν κουπάκι μὲ ὀλίγην ζάχαριν εἰς τὸ βάθος καὶ ἀπεφάσισε νὰ γλυκάνῃ τὴν γλῶσσάν του.

Οἱ πίθηκοι εἶναι πολλὸ μιμητικὰ ζῶα· ἀλλὰ πρὶν ἀναπτύχθωσιν καὶ γείνουσιν ἄνθρωποι, κατὰ τὴν δοξασίαν τινῶν, δὲν δύνανται νὰ συλλογίζονται. Ὅθεν τὸν χειμῶνα ἀγαποῦν τὴν φωτιὰν καὶ κάθηνται πλησίον αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν νὰ ἐπιθέσῃ ξύλα διὰ νὰ μὴ σβῆσῃ· κατὰ μίμησιν κάμνουν πολλὰς ἐργασίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἐδίδαξαν τὰ τέκνα των αὐτάς.—

Οἱ πίθηκοι μιμοῦνται τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ καλὸν καὶ εἰς τὸ κακὸν—μανθάνουν, ὡς αὐτοὺς, νὰ καπνίζωσιν, νὰ πίνουν κρασί καὶ ἄλλα πνευματώδη ποτὰ καὶ νὰ τρώγουν ὄπιον. Ἀπαιτεῖται δὲ πολλὴ προσοχὴ κατ' ἀρχάς· ἀφοῦ ὁμως συνειθίσωσιν εἰς ταῦτα, γίνονται μέθυσοι καὶ καπνίζουσιν τόσον πολλὸ ὥστε ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ φθίσειν ὅπως καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκ τῆς καταχρήσεως τοῦ καπνοῦ. Τὰ μικρὰ παιδιά κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουσι τοῖς πιθήκοις· ἀλλὰ ταῦτα ἔχουσι λογικὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ μιμῶνται τὸ κακόν.

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Ὁ μέγας αὐτὸς στρατηγὸς τῆς Ῥώμης, διὰ νὰ προλαμάνῃ καὶ διασκεδάσῃ τὸν θυμὸν του, λέγεται ὅτι δοᾶκις ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ ὀργισθῇ, συναίτιζε πρὶν ἢ, θυμωμένος, εἶπε ἢ πράξῃ τι, νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὸν ὀλόκληρον τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀλφάβητον. Τοιοῦτοτρόπως ἔδιδε καιρὸν εἰς τὴν φρόνησίν του νὰ σβῆνῃ εἰς τὴν γένεσίν της τὴν φλόγα τοῦ θυμοῦ του.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ.

Ἐπάρχει εἰς τὰ ὄρη Πυρηνναῖα χωρίον τι, ὅπου ἡ ἀκόλουθος παράδοξις διασκεδάσις εἶναι κοινοτάτη εἰς ὅλους. Βάλλουσι κατὰ γῆς ὀγδοήκοντα ἀυγά εἰς ἕνα δρόμον, τὰ ὅποια ἀπέχων ἕνα πόδα τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀποφασίζουσι δ' ἔπειτα διὰ κλήρου ποῖος ἀπὸ τοὺς παρόντας θὰ συνάξῃ αὐτὰ τὰ ἀυγά εἰς τὸ καλάθιον του, χωρὶς νὰ σπάσῃ κανέν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι νέοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τρέξωσιν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο, ἕως τὸ πλησιέστερον χωρίον καὶ πάλιν νὰ ἐπιστρέψωσι. Τὸ διαίστημα τοῦτο εἶναι τόσον καλῶς ὑπολογισμένον μὲ τὸν καιρὸν, ὅ ὅποῖος χρειάζεται διὰ νὰ συναχθῶσι τὰ ἀυγά, ὥστε λέγεται, ὅτι σπανίως συμβαίνει διαφορά μεγαλειτέρα τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας· ἀλλὰ τὸ καλὸν εἶναι, ὅτι ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος (ὁ ὅποῖος συνάξῃ τὰ ἀυγά προχωρεῖ) πρέπει νὰ ῥίπτῃ αὐτὰ ἐντὸς τοῦ καλάθιου τοῦ πολλοῦ γρήγορα, καὶ τοῦτο τὸν κάμνει νὰ χάσῃ τὸ στίχημα, διότι βεβαίως τὰ ἀυγά σπάζουσιν εὐκόλως.
(Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς.)

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ.

Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας ἔστειλέ ποτε μεγάλα δῶρα εἰς τὸν Ἐπαμινώνδαν τὸν Θηβαῖον ἐπὶ σκοπῇ νὰ τὸν δωροδοκῇ. «Ἐάν ὁ Δαρεῖος» εἶπεν ὁ μέγας οὗτος στρατηγὸς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἔφεραν τὰ δῶρα ταῦτα, «Ἐπιθυμῇ νὰ γείνη φίλος τῶν Θηβαίων, δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀγοράσῃ τὴν φιλίαν μου· ἐάν ὁμως ἔχῃ ἄλλους σκοποὺς, οὗτος δὲν ἔχει πλοῦτην ἀρκετὰ διὰ νὰ μὲ διαφθερῇ» καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξαπέστειλεν αὐτὰ ὀπίσω.